

Næsta skarðið lá í 4600 metra hædd. Túrin var ætlaður at taka fýra tímar. Tað mundi vera nakað nógv gjørt av, hugsaðu vit, tá ið vit fóru niðan ta fyrstu brekkuna. Tað var eitt sindur bratt, men vit ætlaðu at gera tað skjótari.

Tað brakaði í liðunum og vøddarnir fóru stívir. Kalt var, so nú ráddi um at ganga seg heitan. Gøtan var breið og turr, so her var lætt at ganga. Um átta tíðina kom sólin fram og so gjørdist bráðliga heitt. Hóast hitastigini ikki eru høg, so kennist hálfjallssólin væl heitari í hesi kláru luftini, so sveittin fór skjótt at leka av okkum; tað var bara at blaka troyggiuna og kíta seg. Ferðaleiðarin og fransin, tann elsti í ferðalagnum, fóru fremst, so tað var um at royna at halda seg tætt hjá teimum. Nakrir óvitar fylgdu eftir okkum við eslum og bjóðaðu sær at bera okkum og víðførið upp.

Eftir tveimum tímum merktist tunna luftin væl. Hjartað bukaði, sum vildi tað úr bringuni, og lunguni fingi ongantíð nóg mikið av luft.

Í 4000 metra hædd

Tað átti ikki at verið so strævið at gingið upp á eitt fjall, ið er 1600 metrar høgt; men tað eru hvørki bein ella vøddar, ið gera munin. Tá ið vit komu upp móti 4000 metrum gjørdist tað veruliga strævið, tí likamið segði stopp! Tað var bert eitt at gera, ganga einar tvey hundrad metrar, tiva eina løtu og so avstað aftur.

Tá ið triggir tímar fóru farnir hildu vit, at nú var

Tá ið triggir tímar fóru farnir hildu vit, at nú var sloppið, men har kom ein brekka og ein afturat.

Eftir fýra tímum fóru vit uppi á fyrsta skarðinum. Har sat ferðaleiðarin og smiltist saman við fransanum.

– Nú, var tað hart? Eg fekk ikki orðið upp, sum eg tiváði.

Vit biðaðu tveir tímar

Handlar og kioskir nýtast ikki at líkjast okkara. Her sita eini gomul hjún, sum selja sodavatn og øl til ferðafólk

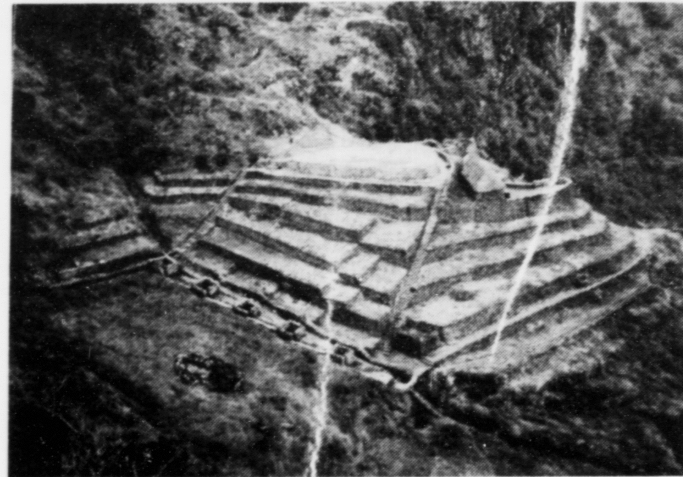
áðrenn tey seinastu komu upp á skarðið. Tað fóru eysturrikarin og gentan; hon gekk undir liðini á eslinum, ið bar hann. Hann var bláur um varrnar og bleikur sum ein mjølsekkur.

Ferðaleiðarin gjørdi einki hóvasták burtur úr hesum. Ætlaðu fólk sær á gonguferð, máttu tey royna seg sum best.

Harðasta takið var av. Ferðin hinumegin skarðið var ikki strævin. Vit gingu í undanbrekku í teir tímar. Tað mesta av vegnum fóru trappur og steinsettur vegur. Stóru partur av hesum trappum høvdu staðið í 500 ár og fóru enn sum fyrsta dagin. Vit undraðust stórliga á, hvussu teir kundu bera og laða hesar klettarnar við handamegi.

Hugagóðari sum frá leið

Vit høvdu gingið 12 kilometrar annan dagin og hetta kvøldið fóru vit meira hugagóð, tá ið vit fóru í posarnar. Kokkarnir høvdu eisini boðið okkum ein eyka

Á myndini sæst, hvussu menniskju hav í bygt lendið í terrassum, ein sog toftir hóast

tallerk av súpan.

Triði dagurin var tann besti. Harðasta strekkið var lagt aftur um bak, og hóast vit skuldu um tvey skørð í 4000 metra hædd, var

lapdsgjøð meira fjølbroytt og lættari var at ganga.

Ferðalagið var spjatt, og hvør gekk í sínum lag.

Henda dagin var nógv at siggja. Bæði leivdir av

terassum og toftir av smáum inkabygdum og húsum, ið høvdu verið nýtt av fólk á varðhaldi ymsa staðni á gøtuni. Ein stóru partur av inkagøtuni gekk gjøgnum frumskóg, ofta var bratt. Ferð eftir ferð undraðist tú á, hvussu teir høvdu bygt henda veg og hesar trappurnar.

Klokkan fýra seinnapartin komu vit fram til stað, ið nevnist Winaywayna. Hetta var síðsta legan, áðrenn vit hildu leiðina fram til Macchu Picchu.

Við Winaywayna liggja leivdirnar av eini inkabygd, ið var útgrivin í 1945. Stóru partur av bygdini er bygdur upp í sama skapi sum fyr í 400 árum síðani. Har eru upp í sama skapi sum fyr í 400 árum síðani. Har eru nógv vakrar terrassar og vatnbrunnar. Vatnið varð leitt niður úr fjøllunum og gjøgnum brunnarnar út í terrassurnar. Í jørðini høvdu teir drenrør av træi fyllt við smágróti, so at vatnið kundi seyra skjótari og lættari igjøgnum.

Tey fólk, ið hava livað her,

hava havt eitt strævið lív sum jarðarbrúkarar frá morgni til myrkurs. Alt hevur verið væl skipað, men stýrt við harðari hond av onkrum skyldmanni hjá inkakonganum.

Kokkarnir sleppa at borðreiða inni

Í Winaywayna hava teir bygt eitt stórt gistingarhús. Alt tilfarið er borið niðaná. Eingin býr har, tí tey, ið ferðast henda vegin, vilja heldur sova í tjaldi. Kokkarnir sleppa tó at borðreiða inni á hotellinum fyr í okkum. Tá ið nátturðin er av gongur hatturin runt og vit geva teimum eitt sindur eyka fyr í striðið.

Nógv hava ilt við at finna pungen fram. Hann liggur kanska niðast í ryggsekkinum, men tað verður hóast alt til eina eyka dagløn til hvønn. Ein arbeiðsmaður í Peru forvinnur kanska einar 300 krónur um mánaðin.

Nógv verður prátað hetta kvøldið, áðrenn vit fara í posarnar. Øll gleða seg til at halda fram til Macchu Picchu næsta morgun.

Silvurbrúðleyp

21. novemer kunnu Birthe og Magnus Olsen, úr Sørvági, búsitandi í Bjergby v/ Hjørring, halda silvurbrúðleyp. Dagurin verður hildin á Hotel Skaga 25. nov. í Hirtshals. Birthe er ættað úr Thisted.

Læknavaktir

Tórshavn: Jenis av Rana, tlf. 19520, *leygardagin*. Kaj Kallsberg, tlf. 13150, *sunnudagin*.

Eysturoy: Hálvdan Simonsen, tlf. 41490, *leygardagin*. Magnus á Stongum, tlf. 23006, *sunnudagin*.

Norðuroyggiar: Magnus Magnussen, Tlf. 56400

Vágar: Tlf. 32413

Suðuroy (norður): Tlf. 71560

Tannlæknavakt Tórshavn

Bráðfeingishjálp fæst leygarag, sunnudag og hálgidagar kl. 13–14. Tlf. 14544

Ferðalagið gisti í tjøldum á útferðini. Her fær Heine Hestoy sær morgundrekka, áðrenn hildið verður fram á leiðini